

ת"פ 7976/09/21 - מדינת ישראל נגד י.נ.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 7976-09-21 מדינת ישראל נ' נ' (עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אילנה סיריס

נגד

הנאשמים

י.נ. (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד מיכל הליבני

ג ז ר ד י ן

העובדות

1. הנאשם, י.נ. (להלן: הנאשם) הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג לפי ס' 382 (ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק, או חוק העונשין), איומים לפי ס' 192 לאותו החוק, כניסה לישראל או ישיבה בה שלא כחוק לפי ס' 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, תקיפה סתם של בת זוג לפי ס' 382 (ב) לחוק העונשין, והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
2. בכתב האישום המתוקן שלושה אישומים; על פי החלק כללי, במועד הרלוונטי לכתב האישום "התגורר הנאשם באיזור ----- והיה 'תושב זר' כהגדרתו בחוק". כתב האישום מתאר כי הנאשם ו.י. (להלן: י'), או המתלוננת, הם בני זוג מזה 9 שנים, ולהם ילד משותף כבן 5 (להלן: הקטין).
3. על פי עובדות האישום הרביעי, בתאריך 17.3.2021 בשעה 23:50, בדירה בה התגוררה המתלוננת (להלן:

הדירה), הנאשם דחף את המתלוננת לעבר השיש במטבח, והיא נחבטה בראשה; הרקע לתקיפה המתוארת היה ויכוח שפרץ ביניהם.

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בן זוג.

4. האישום השני מתאר כי "כחודש עובר ליום 1.8.2021", שבר הנאשם את הטלפון הסלולרי של המתלוננת, "וזאת לאחר שהיא לא אפשרה לו לחטט בטלפון".

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד.

5. האישום הראשון מספר כי ביום 18.7.2021 בשעה 21:00, בדירה, "בעקבות ויכוח שפרץ בין הנאשם למתלוננת, בעת שהמתלוננת ישבה על הספה, פנה הנאשם לעברה, ותקף אותה... בכך שהצמיד את ראשה אל הספה באמצעות רגלו, בעט בה בצלעותיה, תוך שאיים עליה באומרו 'שיהרוג אותה'". בהמשך, כך כתב האישום, נטל הנאשם כבל של מטען (חשמלי), שהיה מונח על הספה, והכה את המתלוננת במצחה באמצעותו; כל זאת, בנוכחות הקטין.

כתב האישום מספר כי בעקבות מעשיו של הנאשם, "דיממה המתלוננת, ונגרמו לה חבלות בדמות שפשופים ושטפי דם בצווארה ובמצחה".

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, איומים וכניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק.

6. הנאשם כפר תחילה במיוחס לו בכתב האישום, והחלו להישמע הוכחות. ביום 9.3.2022 הודה הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב האישום המתוקן, והורשע בעבירות כמפורט לעיל. במסגרת ההסדר, לא היתה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש.

7. בדיון שהתקיים ביום 10.4.2022 טענו הצדדים לעונש.

8. התביעה בטיעוניה לעונש ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 16 חודשי מאסר בפועל, ועד 30 חודשי מאסר, ועתרה למקם את עונשו של הנאשם "במרכז המתחם". המאשימה ביקשה להשית על הנאשם עונש של 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וכן טענה שיש להפעיל את המאסר המותנה העומד לחובתו במצטבר לעונש זה (סך הכל ביקשה התביעה לגזור על הנאשם שנתיים של מאסר בפועל). בנוסף עתרה התביעה לכך שיושת על הנאשם מאסר מותנה "על כל עבירת אלימות ועבירה בה הורשע", קנס, ופיצוי "משמעותי" למתלוננת.

בעתירתה ביחס למתחם הענישה שהתבקש עמדה המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של

הנאשם, שהם שמירה על בטחונה, גופה, רכוש ושלמות נפשה של המתלוננת, אף בתוך ביתה שלה. המאשימה הוסיפה כי נפגע הערך המוגן שעניינו שמירה על גבולותיה של מדינת ישראל, ועל זכותה להחליט מי יבואו בשעריה, ומי לאו.

התביעה טענה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא "ברף העליון", וציינה שמדובר על שלושה אירועי אלימות שונים, "כשהנאשם מסלים את התנהגותו... בתקיפתו יש אלמנט של השפלה...". התביעה עמדה גם על הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת כתוצאה ממעשיו של הנאשם, פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם, והוסיפה כי "נותר רק לתאר מה הנזק הנפשי שנגרם הן למתלוננת והן לילד בן החמש, שברור שהסימנים אינם רק על גופה אלא בטח ובטח גם בנפשה".

אשר למיקום עונשו של הנאשם בגדרי מתחם הענישה טענה התביעה כי לחובתו 8 הרשעות קודמות "בייחוד בעבירות של שב"ח". התביעה הוסיפה כי הנאשם לא הודה במיוחס לו בהזדמנות הראשונה, ועדות המתלוננת בבית המשפט נשמעה, לא נחסכה.

9. ההגנה בטיעוניה לעונש ביקשה לקבוע כי תחתיתו של מתחם העונש ההולם הוא מספר חודשי מאסר "ספורים של עבודות שירות" (לטענת ההגנה, אם יקבע מתחם ענישה אחד לכלל העבירות המתוארות בכתב האישום, "אז האישום השני והרביעי צריכים להיבלע בראשון"); לחילופין, אם יקבע בית המשפט מתחמי עונש נפרדים, לשיטתה מתחם הענישה ביחס לאישומים 2, ו-4 מתחיל במאסר מותנה. ההגנה טענה כי יש להעניש הנאשם "בתחתית המתחם או לפחות קרוב לתחתית", ו- "מה שהוא יושב עובר את מה שמגיע לו בתיק".

בעתירתה ביחס למתחם הענישה הפנתה ההגנה את בית המשפט אל פסיקה מטעמה, וכן ביקשה לאבחן את פסקי הדין שהוגשו על ידי התביעה. כן טענה ההגנה, כי "אני עוסקים באירוע הראשון בתקיפה חבלנית אחת, וממש לא ברוטלית ורחוק מזה. העדר החומרה של החבלות הקלות יחסית מעידות על כך...".

אשר למיקום עונשו של הנאשם ציינה ההגנה כי "התיקונים מראים שההוכחות לא נוהלו לשווא ולא צריכים להיזקק לחובת הנאשם". עוד קבלה ההגנה על כך שמשום שהנאשם הוא שב"ח, נמנעה ממנו האפשרות לפנות לטיפול "ואם הוא היה בחוץ הוא היה הולך להליך טיפולי".

ההגנה הוסיפה כי במהלך מעצרו הנאשם הותקף, לטענתו, "מצד שב"ס", והוא "ניזוק ונחבל".

ההגנה הגישה לעיון בית המשפט הזמנת לחתונת אחיו של הנאשם, אשר עתיד להגיע, לדבריה, מארצות הברית; החתונה אמורה להתקיים, על פי ההזמנה שהוגשה לעיון בית המשפט, בתחילת חודש יוני שנה זו.

אשר למאסר המותנה שעומד לחובת הנאשם טענה ההגנה כי זה לא חל; ההגנה טענה כי "אני מבקשת אופציה אחת לקבוע שמחמת הספק לקבוע שהתנאי לא חל או לחפוף אותו מאה אחוז ובטח שזה לא יחמיר את מצבו ואם נשפוט את האישום של שב"ח של כניסה אחת המתחם הוא תנאי".

10. הנאשם אמר בדברו האחרון ביחס לעונש, כך:

"אני כן הודיתי וחסקתי בזמן בית המשפט אבל ניסיתי לראות כמה שזה באמת משחירים את התיק שלי ורוצים שאקבל יותר, אני כן הייתי גר איתה וגדלנו את הילד אני והיא. והיא טוענת שאין לה אף אחד, זה נכון ואני משך 10 שנים איתה. אני לא אומר שלא קרה, ואני עד היום בקשר איתה ואני בקשר עם הילד. אני מצפה שבית המשפט יבדוק את העבר שלי, אין לי עבר פלילי חוץ משב"ח.

אני חי איתה ואני רוצה לגדל את הילד. התקשרתי אליו ביום חמישי, הוא הגיע לספר ופתאום התחיל לבכות שהוא רוצה הביתה. למחרת שאלתי אותו אם הסתפר אמר לא, אמר שהוא נזכר שאני לוקח אותו למספרה... אני לא רוצח או משהו. וכן הסתדרנו. אני מבקש מבית המשפט שיתייחס אלי לא כמו שהם טוענים שאני.

אני מבקש להתייחס לחתונה של אחי שהוא חי בארה"ב 31 שנים לא ראיתי אותו. הוא בא לפה להתחתן ועוד פעם יטוס אחרי 15 יום מהחתונה. שמו י'. הוא מתחתן עם ל', מ-----".

11. המתלוננת פנתה לבית המשפט ואמרה:

"אני רוצה לומר דבר. אני מבקשת שיפחיתו לו בעונש. הילד מתגעגע אליו המון. אני רוצה שיצא. אפילו שהוא עם אישה אחרת, לא אכפת לי".

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

12. במקרה דנא יש לקבוע מתחם ענישה כולל, ביחס לכלל העבירות מושא כתב האישום; מסקנתי זו נשענת על השיקולים שנקבעו על ידי בית המשפט העליון בגדרי מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). העבירות שביצע הנאשם הן חלק מפרשה עבריינית אחת, נגד המתלוננת, בת זוגו.

13. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות הם שמירה על בטחונה האישי של המתלוננת, ושמירה על שלמות גופה, נפשה, כבודה ושלוות נפשה; על החשיבות בשמירה על ערכים מוגנים אלה, וחובת בית המשפט להכביד ידו בעבירות של אלימות במשפחה, ראו למשל את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012) (להלן: עניין פלוני), כדלקמן:

"... על חומרת עבירות שכאלה בנסיבות זוגיות - משפחתיות, עמדנו בעבר:

'מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. (...) יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם הגדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג...; (...) לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה". (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007)).

...אין צורך להרחיב על ההשלכות הנפשיות מרחיקות הלכת של מעשי אלימות במשפחה, אשר במקרים רבים ממשיכות להשפיע על חייה של הקורבן לאורך זמן. כך, במקרה בו תקף אדם את זוגתו מספר פעמים, נקבע כי 'האלימות והאכזריות שנלוו למעשיו של המערער, הגם שלא גרמו לפגיעות קשות בגופה של המתלוננת, הצדיקו מלכתחילה התייחסות עונשית חמורה...'. (ראו ע"פ 7085/07 מדינת ישראל נ' פלוני (טרם פורסם, 5.5.2008) ההדגשה הוספה)".

ובהמשך:

"...כידוע, המחוקק בחר להחמיר את העונשים בגין עבירות המבוצעות במסגרת התא המשפחתי ... להחמרה זו יש לתת משקל, ולשם כך לא די ברטוריקה שאינה מגובה בתוצאה אופרטיבית (ראו פירסט ואגמון-גונן, בעמוד 580). במקרים מן הסוג הנדון לפנינו, על בית המשפט להציב נורמה ברורה וחד משמעית, שלפיה אדם הנוטל לעצמו את החירות לנקוט בדרכי אלימות כלפי אשתו ישלם על מעשיו בשלילת חירותו (ראו ע"פ 4732/10 מדינת ישראל נ' פלוני (טרם פורסם, 2.1.2012))".

עוד פגע הנאשם בערך המוגן שעניינו שמירה על גבולות המדינה וזהות הנכנסים בשעריה.

14. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא ברמה בינונית; במעשיו של הנאשם היתה גלומה הסלמה, עם חלוף הזמן, החל מכך שהוא דחף את המתלוננת וכתוצאה מכך היא נחבטה בראשה (אישום 4), עובר לגרימת נזק לרכושה (אישום 2); וכלה בכך שהוא הכה אותה, גם באמצעות חפץ, ואיים על חייה (אישום 1).

מעשיו האלימים של הנאשם, אלה מושא האישום הראשון, מגלמים לא רק פגיעה פיזית, אלא שכללו גם יסוד של השפלה: הלה הצמיד את ראשה של י' לספה באמצעות רגלו, ולאחר מכן בעט בצלעותיה, אגב השמעת איום על חייה; הנאשם המשיך ותקף את י' בכך שהכה אותה במצחה, באמצעות כבל חשמלי (דק), עד שנגרמו לה חבלות, כאמור בכתב האישום.

למרבה הצער, האלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת, ההשפלה, והאיומים על חייה - כולם אירעו בנוכחות הקטין, בנם המשותף שהיה אז רק כבן 5; בכך יש חומרה מיוחדת.

זאת ועוד, הגם שבמסגרת האישום השני היה מדובר על היזק לרכוש "בלבד", הנסיבות מספרות אודות ניסיונו של

הנאשם לפגוע בפרטיותה של י'; הוא שבר את הטלפון הנייד שלה לאחר שהיא לא אפשרה לו "לחטט" בו.

ומנגד, מצד שני: האלימות שהפעיל הנאשם נגד המתלוננת לא היתה ברף הגבוה של עבירות ממין זה, מבלי להקל ראש, כמובן.

ואף זאת: מערכת היחסים הזוגית בין הנאשם לבין י' נמשכה לאורך 9 שנים תמימות, תרתי משמע, במובן זה שעל פני הדברים נהג הנאשם ב' בדרך ארץ, עד למשבר שידעה זוגיותם. העבירות בהן הורשע הנאשם אירעו בסמיכות זמנים יחסית (אישום 2 ו-1 התרחשו שניהם בחודש יולי 2021, אישום 4 - במרץ באותה השנה), והיא פרצה נוכח משבר זוגיות שהביא לסיומה של זו. רוצה לומר, כי לאורך תקופה ארוכה של שנים, כמעט עשור, היתה האלימות מצד הנאשם חריג, ולא הכלל, חלילה.

15. ביחס לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם (במסגרת האישום הראשון), כתב האישום מספר כי נגרמו למתלוננת דימום, שפשופים ושטפי דם בצווארה ובמצחה.

התביעה הפנתה את בית המשפט אל תמונות החבלות (ת/1) שנגרמו למתלוננת; בתמונות נראית, בין היתר, חבורה אדומה בצד מצחה של המתלוננת, שפשוף בצווארה, וחבלות נוספות, אדומות, כפי שתוארו בכתב האישום.

16. מעבר לנזק הפיזי שנגרם למתלוננת, לא יכול להיות חולק על כך שהיא ניזוקה גם מבחינה נפשית, כתוצאה ממעשיו האלימים של הנאשם כלפיה, והעובדה שהיא נאלצה לחוות את התקיפה והאיומים על חייה, בנוכחות בנה הקטין.

אשר לנזקים הנפשיים שנגרמים כתוצאה מאירועי אלימות במשפחה ראו למשל את קביעת בית המשפט העליון בעניין פלוני בפסקה 11, כך:

"פצעים נפשיים נוטים להגליד באיטיות, בניגוד לעיתים - לפצעים גופניים, ויש שאינם מגלידים לעולם. הנזק הנפשי, אם כן, עשוי להיות חמור ועוצמתי ואין כל מקום להקל בעונשו של מי שבמעשיו גרם אך (או בעיקר) לנזק כזה".

17. ראיתי לנגד עיני גם את הנזק הרגשי-נפשי שנגרם לקטין; לא יכול להיות חולק על כך שילד בן 5 אשר נאלץ לצפות באביו מכה את אמו ומאיים על חייה - ניזוק מכך.

18. אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של אלימות במשפחה; ידוע כי ביחס לעבירות מסוג זה מנעד הענישה הוא רחב, וכל מקרה מוכרע לפי נסיבותיו; לפי העובדות, אופי האירועים, ומהות המקרה הנדון (ביחס לכך שמדיניות זו היא אך חלק משיקולי הענישה, ואין להידרש ל"נוסחה מתמטית" או ל"משוואה" בקביעת מתחם העונש ההולם, ראו למשל את ע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל (12.12.2005); ע"פ (ב"ש) 52057-10-21 מדינת ישראל נ' פלוני ((8.12.2021)).

בית המשפט העליון עמד על מנעד הענישה הרחב בעבירות אלימות במשפחה, במסגרת ע"פ 2358/14 פלוני נ' מדינת ישראל (21.5.2014), כדלקמן:

"בעבירות שעניינן אלימות בתוך המשפחה, קיים מנעד רחב ביותר של עונשים, מהם עונשים קלים יחסית, כעולה מהפסיקה שהוצגה על-ידי בא כוחו של המערער, ומהם עונשים חמורים בהרבה מאלו שהושתו על המערער..."

19. הגם שכך, אפנה למספר פסקי דין, אל חלקם הפנו הצדדים בטיעוניהם, והם רלוונטיים במידה מסוימת, למקרה שלפנינו; ראיתי להפנות גם לפסיקה נוספת, שלא הוגשה על ידם.

20. במסגרת רע"פ 7887/20 עאבדין נ' מדינת ישראל (10.1.2021): בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור מאת ההגנה נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שקיבל את ערעור המדינה נגד גזר דינו של בית משפט השלום.

הנאשם הורשע בשלוש עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, תקיפה חבלנית של בת זוג, ואיומים. על פי העובדות בהן הורשע הנאשם, בין היתר, הוא צבט את בת זוגו, המתלוננת, בעת שישנה, "הכניס ידו לחזה ולחץ עליו בחוזקה, הכה אותה בגבה ושרט את ידה"; בהמשך, הוא אחז בה, השליך אותה על הרצפה, הכה אותה בסטירות לפניה ובעט עם רגלו ברגליה. בהמשך, איים הנאשם על המתלוננת כי יהרוג אותה, השליך אותה לעבר ספה בחדר, הכה אותה בסטירות לפניה, בעט ברגלה, נשך אותה בידה, וכשניסתה להימלט, משך אותה בכוח והשליך אותה על הספה, הכה בפניה ובעט ברגלה; המתלוננת הצליחה לברוח לחדר השירותים, והנאשם דפק בחוזקה על הדלת ואיים כי אם לא תפתח את הדלת יהרוג אותה ואת בתם התינוקות; בהמשך, הנאשם לקח את התינוקות מידיה של המתלוננת, והשליך אותה על המיטה; כשהיא נגשה להרימה, תפס אותה, השליך אותה על הרצפה, בעט ברגליה וסטר בפניה. בגין התקיפות נגרמו למתלוננות חבלות. כשבועיים לפני כן, צבט הנאשם את המתלוננת, תפס בשערות ראשה, אמר לה שיגזור אותו, ואז תלש שערות מראשה. כשלושה חודשים לפני כן, שבר הנאשם למתלוננת כלי איפור וארון זכוכית; באירוע אחר, שקדם לכך, סטר לה.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה נגד גזר הדין, וקבע, בין היתר, כי "... מתחם העונש שבית המשפט השלום קבע, בנסיבות העבירות בהן הורשע המשיב, אינו משקף את המתחם ההולם בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, ובמידת הפגיעה בהם. בית המשפט עמד על חשיבותם של הערכים שנפגעו ועל עוצמת הפגיעה בהם בנסיבות העניין. דומה כי מתחם הענישה נקבע על ידי בית המשפט קמא תוך מתן משקל רב למידת הענישה הנוהגת, על פי הפסיקה שאזכרה בפסק הדין, ומשקל נמוך מידי ליתר השיקולים הקבועים בדין".

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה נע בין 12 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל, בין היתר בשים לב לכך שערכאת הערעור אינה ממצה את מלא חומרת הדין עם הנאשם.

בית המשפט העליון דחה, כאמור, את בקשת רשות הערעור נגד פסק הדין של בית המשפט המחוזי, תוך שהוא מאשר את קביעת בית המשפט המחוזי לפיה המתחם שנקבע בבית המשפט השלום אינו משקף מתן משקל ראוי לעקרון ההלימה ומידת הפגיעה בערכים המוגנים; כך קבע, בין היתר, בית המשפט העליון:

"בדין פסק בית המשפט המחוזי כי בית משפט השלום שגה כשקבע מתחם ענישה מקל שאינו משקף מתן משקל ראוי לעקרון ההלימה ולמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים. יפים לעניין זה הדברים הבאים:

'קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה.' (ע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.4.2012).

....

בנוסף, וכפי שציין בית המשפט קמא, הענישה הנוהגת היא שיקול אחד מבין שיקולי הענישה בקביעת מתחם העונש ההולם, שקביעתו משמיעה קביעה ערכית (כעולה מהוראת סעיף 40ג לחוק) (ע"פ 3698/20 מחאמיד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (2.11.2020); ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (9.10.2016)).

21. במסגרת רע"פ 8755/21 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.2021) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר קיבל ערעור המדינה ביחס לגזר הדין של המבקש.

המבקש הורשע בכך שתקף את המתלוננת, אשתו, ובעט בה בידה בחוזקה. במקרה אחר "תקף אותה והחל להכותה באמצעות ידיו על ראשה ועל ידיה. לאחר שהמתלוננת נכנסה לבית הוריה המשיך המבקש להכותה באמצעות ידיו בכל חלקי גופה"; ובהמשך: "כאשר נכנסו אל הבית, תקף המבקש את המתלוננת והחל להכותה באמצעות ידיו, בעט בה, הכה אותה באמצעות מקל של מטאטא, הפילה אל הרצפה ובעט בה בידה בחוזקה בעודה שרועה על הרצפה. כתוצאה מהמעשים האמורים נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות שבר רדיוס דיסטאלי תוך וחוץ מפרקי, אשר שוחזר וגובס בבית החולים, וכן נגרמו לה סימנים אדומים ברגליה ובגבה".

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל, ועד 24 חודשי מאסר בפועל, והחליט לחרוג לקולא מהמתחם שקבע, נוכח שיקולי שיקום.

בית המשפט המחוזי קיבל ערעור המדינה והעמיד את מתחם העונש ההולם על 12 ועד 22 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קבע כי הרף התחתון הוא "מקל": "... גם הרף התחתון של מתחם העונש ההולם לו עתרו ב"כ המערערת, הינו מקל, אך אינני מוצא מקום לקביעה של מתחם מעבר לזה לו עתרה המערערת, הגם שלבית המשפט שיקול הדעת והאפשרות לעשות זאת, אולם, יש לשמור זאת למקרים חריגים".

בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בשים לב לכלל שאין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין.

בית המשפט העליון דחה, כאמור, את בקשת הרשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

22. במסגרת רע"פ 5227/20 עומר נ' מדינת ישראל (6.8.2020) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור מאת הנאשם, נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו ביחס לגזר הדין שהושת עליו.

הנאשם הורשע במספר עבירות נגד בת זוגו ואחותו, במסגרת שלושה אירועים. בין היתר הורשע הנאשם בכך שסטר לאשתו, משך בשערה ונשך אותה וכתוצאה מכך נגרמו לה חבלות. בהמשך תקף גם את אחותו בכתפה, באמצעות מקל מטאטא ואיים על חייה. באירוע אחר הוא תקף את בת זוגו בין היתר בכך שנתן לה מכת אגרוף ללחי, משך בשיערה והצמיד את ידו אל פיה וחנק אותה; כתוצאה מהמעשים היא נחבלה.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 5 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור ההגנה ביחס לעונש, וכך גם בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור. בית המשפט העליון קבע כי העונש שהושת על הנאשם הוא "מקל".

23. במסגרת רע"פ 4416/19 נחמיה נ' מדינת ישראל (4.7.2019), דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש נגד גזר הדין שניתן בעניינו.

הנאשם הורשע בעבירות אלימות ואיומים נגד בת זוגו; בין היתר אמר הנאשם למתלוננת כי ישפוך עליה מים רותחים, וכן שימצוץ את דמה ויעקור את עיניה. במקרה אחר סטר לה על פניה, ובמקרה נוסף, בין היתר, שרט אותה בזרועותיה. הנאשם גם "תקף את המתלוננת ... במספר רב של מקרים במהלך שנות נישואיהם, בכך שהכה אותה באופן שלעיתים הותיר סימני חבלה על גופה, וכן איים שלא כדן שיפגע בה". במקרה אחר הנאשם איים על חייה של אם המתלוננת.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד

למאסר בפועל למשך 15 חודשים והשית על הנאשם עונש לפי נסיבותיו האישיות. ערעורו של הנאשם אל בית המשפט המחוזי נגד גזר הדין נדחה, ובית המשפט העליון דחה את בקשתו לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

24. במסגרת רע"פ 1884/19 שמריז נ' מדינת ישראל (14.3.2019) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש נגד גזר הדין שניתן בעניינו.

הנאשם הורשע בשלוש עבירות של תקיפה סתם נגד בת זוג ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בת זוגו. הנאשם תקף את בת זוגו בכך שהכה אותה עם אגרופו בראשה וגרם לה חבלות של ממש בדמות שריטות בצוואר ובחזה, נפוחות בלסת התחתונה ורגישות בחלק האחורי בצוואר. "למעלה משנה לאחר מכן... תקף המבקש את המתלוננת תוך שאחז בגרונה בשתי ידיו, הצמיד אותה לקיר וחנק אותה. בחלוף כ-8 חודשים, תקף המבקש את המתלוננת פעם נוספת וסטר לה בפניה... לבסוף... תקף המבקש את המתלוננת ומשך אותה בשערותיה מהמיטה וגרם לחניקתה באמצעות שרשרת שענדה על צווארה".

בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. ערעורו של הנאשם אל בית המשפט המחוזי נגד גזר הדין נדחה, ובית המשפט העליון דחה את בקשתו לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

25. במסגרת רע"פ 2520/16 אבו רזק נ' מדינת ישראל (28.8.2016), דחה בית המשפט העליון את בקשת רשות הערעור מטעם הנאשם נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בגדרו נדחה ערעורו נגד גזר הדין שהושת עליו.

הנאשם הורשע בשני אישומים שעניינם תקיפה חבלנית של בת זוגו; הוא תקף אותה בכך שהכה בראשה ובצד גופה השמאלי במקל, ובכך שהכה אותה בפניה באמצעות נעל.

בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין עבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם עונש בהתאם לנסיבותיו האישיות. ערעורו של הנאשם אל בית המשפט המחוזי נגד גזר הדין נדחה, ובית המשפט העליון דחה את בקשתו לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

26. במסגרת עפ"ג (מרכז) 21955-04-20 מדינת ישראל נ' ג' דשטיין (26.5.2020) קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה נגד גזר הדין בעניינו של הנאשם, והורה על החמרת עונשו.

הנאשם הורשע בחמישה אישומים של אלימות כלפי בת זוגו, אשר נפרסו על פני שנה וחצי; על פי העובדות, בין היתר, הוא אחז בחוזקה בידה וניער אותה כשהיא החזיקה אחד מילדיהם בידיה, ואז המשיך לתקוף אותה, משך בשערותיה, אחז בצווארה ומחץ את פניה עד שירד דם משפתייה. באישומים אחרים תקף את אמה של בת זוגו. עוד הורשע הנאשם בכך שהצמיד את המתלוננת לקיר, אחז בצווארה, חנק אותה, אגרף את ידו לכיוון בטנה (היא היתה בהריון מתקדם),

וסטר לה על לחיה.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם במקרה שם נע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשים, והחליט להורות על חריגה לקולא בעניינו של הנאשם שם, משיקולי שיקום. בית המשפט המחוזי קבע כי "... אף הפסיקה הנוהגת אינה מקלה ראש עם מעשי אלימות מעין אלה וגם במעשים קלים ממעשיו של המשיב הטילה עונשים חמורים במתחמים חמורים יותר. אך גם אם לא נתערב במתחם שקבע בית המשפט קמא אין מקום למקם את המשיב בתחתית המתחם...". בסופו של יום, הושתו על הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל.

27. ואחרון: אך לאחרונה ממש, טרם יבשה הדיו על עפ"ג (ת"א) 63048-03-22 מדינת ישראל נ' עזרא (7.4.2022), שם קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה נגד קולת גזר הדין שהשית החתום מטה על אותו עזרא.

הנאשם הורשע בכך שאיים על המתלוננת, בת זוגו, בין היתר בכך שאמר לה שהוא "ישרוף אותה", ו-"אני אדליק את כל הבניין, אני אפתח את הגז למטה", לאוזני בתם הקטינה בת ה-4.5. לאחר מכן, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה בידה השמאלית ונגרמה לה חבלה.

נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, ועד שנת מאסר בפועל. על הנאשם נגזרו כששה חודשי מאסר בפועל (פחות יומיים, מתוך כוונה לאפשר לנאשם להסב בלילי הסדר בחיק משפחתו), על פי נסיבותיו האישיות.

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה נגד קולת גזר הדין, בהסכמת הצדדים להצעתו, ועונשו של הנאשם הוחמר ל- 8 חודשי מאסר, לריצוי בפועל.

28. לאור האמור לעיל, נוכח הנסיבות והפסיקה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה כאן, ביחס לכלל העבירות המתוארות בכתב האישום, נע בין 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ועד 24 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

29. לנאשם 8 הרשעות פליליות קודמות; לאורך השנים הורשע מספר פעמים בעבירות שב"ח; בשנת 2013 הורשע, בין היתר, בעבירה של התפרצות למקום מגורים. הרשעתו האחרונה של הנאשם, בעבירת שב"ח, היא משנת 2018.

30. הבאתי חשבון, לקולא, את העובדה שאין לנאשם עבר פלילי בתחום של אלימות במשפחה, אך מנגד נתתי משקל גם לעובדה שיש בעברו הרשעות פליליות אחרות, ולא רק בעבירות שב"ח.

31. ראיתי ליתן משקל משמעותי לקולא לעובדה שהנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, ולקח אחריות על המתואר שם; עם זאת נשמעו הוכחות (חלק מההליך) ועדות המתלוננת לא נחסכה.
32. הנאשם בדברו האחרון לעונש, הגם שאמר כי הוא לא טען "שזה לא היה", אך הוסיף כי "משחירים אותו"; למרבה הצער, וחרף העובדה שלא המעיט במילים, לא מצא הנאשם בליבו להביע כל צער, חרטה או התנצלות על מעשיו האלימים כלפי המתלוננת. שתיקה זו, או אי-התייחסות כל שהיא לי' האומללה, היא לצנינים בעיני.
33. ראוי להעיר, את זאת: ראיתי לנגד עיני את חתונת האח שמגיע מעבר לים, ואשר אותו לא ראה הנאשם מזה שנים. לבי נחמץ, והתלבטתי, שמא ניתן להקל בעונשו של הנאשם, בהתאם למועד החתונה האמורה.
- אולם, האמת היא, שלנוכח מעשיו של הנאשם, בדגש על בעיטה לצלעותיה של אשה, תוך הצמדת ראשה לספה, והשמעת אימים על חייה (כאשר האלימות הפיזית אך ממחישה האימים), והכל לנגד עיני ילדון בן 5, שרואה את אביו נוהג כך באימו - לא הייתי שלם עם "קיצור" עונש כאמור לעיל.
34. לנאשם מאסר מותנה העומד לחובתו, בגין עבירת שב"ח; ברם, ההגנה טענה כי ספק אם הוא חל כאן.
- אין ביד לקבל את טענת ההגנה בנדון. עיון בת"פ (פ"ת) 4908-12-17 מדינת ישראל נ' נגם (9.5.2018) (להלן: תיק התנאי), יחד עם גיליון רישומו הפלילי, החלטת בית המשפט בתיק התנאי מיום 1.3.2019, ורשימת כליאותיו של הנאשם מאת המשטרה, העלו כי התנאי חל גם חל.
- גזר הדין בתיק התנאי ניתן ביום 9.5.2018, שם הושתו על הנאשם חודשיים מאסר על תנאי, למשך שנתיים מיום שחרורו (על הנאשם נגזרו שם 4 חודשי מאסר). ביום 1.3.2019 הורה בית המשפט בתיק התנאי על חילוט פיקדון שהפקיד הנאשם, נוכח העובדה שלא התייצב במועד לריצוי המאסר שנגזר עליו. מסמך "רשימת הכליאות" העלה כי הנאשם, בסופו של דבר, ריצה את המאסר בתיק התנאי מיום 22.12.2019 ועד 18.2.2020, ומכאן - שהמאסר המותנה חל בעניינו.
35. אשר על כן, לאור המקובץ לעיל, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. מאסר בפועל למשך 10 חודשים.
- ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בתיק ת"פ 49089-12-17, מיום 9.5.2018; נוכח הודאת הנאשם, אני מורה כי חודש ממנו ירוצה בחופף לעונש המאסר שהושת עליו בתיק כאן, וחודש אחד במצטבר לו.
- ג. סך הכל איפוא ירצה הנאשם עונש כולל של 11 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.

ד. מאסר למשך 5 חודשים אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירה של אלימות נגד הגוף משך 36 חודשים מיום שחרורו.

ה. מאסר למשך 2 חודשים אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירה של איומים משך 36 חודשים מיום שחרורו.

ו. מאסר למשך חודש ימים אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירה של היזק לרכוש במזיד משך 36 חודשים מיום שחרורו.

ז. פיצוי למתלוננת בסך 2000 ₪ שישולם תוך 120 ימים מיום שחרורו של הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ג ניסן תשפ"ב, 14 אפריל 2022, במעמד הצדדים.